

**HET
WINSTON EILAND**

**EEN ONSCHULDIGE FLIRT
WERD HEN FATAAL**

ANNA LASCARIS

Het Winston Eiland

Eerste en tweede druk (e-book) 2019

Copyright @ 2019 Anna Lascaris

Omslagillustratie Canstockphoto

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

Voor overname kunt u zich wenden tot:

Anna Lascaris. anna70lascaris@gmail.com

ISBN 9789402195767

www.bravenewbooks.nl

DEEL EEN
DE ONTVOERING

1

De straatlantaarns sprongen aan toen Anouk Dostojevski de straat van haar ouderlijk huis inreed. Sommige woningen hadden de tuinverlichting ook al aan, maar de tuin van haar moeder was donker. Dat was al tien maanden zo.

Sinds haar vader, Victor Dostojevski, aan een hartaanval overleed, was haar moeder Dinie in een depressie geraakt. De hele dag zat ze in de erker voor het raam naar buiten te kijken, in de hoop dat haar man het tuinhekje opendeed en haar lachend tegemoet kwam.

Haar moeder bleef in het verleden hangen. Ze zag haar man nog steeds voor zich als de jonge Rus die zich in korte tijd had opgewerkt tot directeur van een Nederlandse bank. Voor

haar moeder was hij toen de prins op het witte paard en in haar hart was hij dat nog steeds.

Anouk had ook veel verdriet gehad om het verlies van haar vader. Ze miste hem ontzettend, maar de steun die ze gedacht had bij haar moeder te vinden, was uitgebleven. Ze had er een hartzeer bij gekregen. De levenslust was uit haar moeder verdwenen en haar altijd lachende bruine ogen stonden nu dof van verdriet. Van haar mollige figuur en blozende wangen was niets meer over en haar roodgeverfde haar dat ze in een bobline droeg, vertoonde een grijze uitgroei. Ze maakte zich steeds meer zorgen om haar moeder. Familie en vrienden hadden de hoop al opgegeven om haar uit het diepe dal te halen, maar Anouk hield vol. Haar moeder moest haar vader loslaten en dat kon alleen maar door haar uit het huis te krijgen, zodat ze andere indrukken kreeg en afgeleid werd. Ze moest van die stoel af, waarin ze met een foto van haar man op haar schoot naar buiten zat te staren. Daarom had Anouk besloten om haar moeder mee te nemen op een zonvakantie, maar of ze haar zover zou krijgen, was nog maar de vraag.

Voor haarzelf was het ook belangrijk dat haar moeder weer goed kon functioneren, want zolang zij dat niet deed, was zijzelf ook niet in staat om plezier te maken. Haar

vriendinnen kregen steeds vaker 'nee' te horen, als ze haar mee uit vroegen.

Met haar negentien jaar was Anouk niet opgewassen tegen de depressies van haar moeder. Daarbij woonde ze niet naast de deur. Ze studeerde Nederlands in Utrecht en had daar een studentenflat. Haar moeder woonde in Amstelveen.

Anouk zette haar Opel Corsa op de oprijlaan van haar ouderlijk huis en liep het bordes op. Bij daglicht keek ze graag naar het gazon dat er altijd prachtig uitzag, dankzij Herman de tuinman.

Herman werkte al meer dan tien jaar bij haar ouders en nu hij gepensioneerd was, bleef hij de enorme tuin onderhouden. Anouk was blij dat hij dat deed, want ze was er zeker van dat deze anders overwoekerd zou zijn met onkruid.

Haar moeder had haar zoals gewoonlijk vanuit haar stoel voor het raam zien aankomen. De deur ging open voor ze een voet op het bordes had kunnen zetten.

'Dag mam.' Anouk omhelsde haar moeder en drukte haar tegen zich aan. Ze was een kop groter waardoor ze haar volledig in haar armen kon sluiten.

Dinie maakte zich los uit de omarming. 'Dag lieverd,' klonk het somber. 'Ik heb al koffie gezet.'

Terwijl haar moeder in de donkere kamer ging zitten, deed Anouk de lichten aan. Meteen ontstond er een warme sfeer in de smaakvol ingerichte kamer.

'Zo, dat is beter,' zei Anouk, toen ze tegenover haar aan de tafel ging zitten. 'Nu kunnen we elkaar tenminste zien.'

Een twijfelachtig lachje verscheen rond de lippen van Dinie.

Anouk zag het somber in, maar ze zou zich niet uit het veld laten slaan. Haar moeder moest het huis uit en ze zou net zolang op haar inpraten totdat ze toegaf.

Met een zucht pakte Anouk de hand van haar moeder beet. Ze kon het beste maar meteen met de deur in huis vallen. Met gemaakte opgewektheid zei ze: 'Wij gaan op vakantie, mam. Ik neem je mee naar Benidorm.' Zoals ze verwachtte, schrok haar moeder van die bonte aankondiging, maar ze ging onverstoorbaar verder. 'Eind september is een fijne tijd om daarheen te gaan. De ergste drukte en hitte zijn dan voorbij. Ik weet zeker dat het je goed zal doen.'

Dinie schudde gelaten haar hoofd. 'Ach kind toch. Hoe kom je nu bij zoiets dwaas. Daar heb ik helemaal geen zin in. Dat weet je toch wel.'

Anouk keek haar moeder smekend aan. 'Als je het niet voor jezelf doet, doe het dan voor mij, mam. De hele week

zit ik in angst dat er iets met je gebeurt. Ik red het niet als je zo blijft. Je moet eruit. Je moet over het verlies van papa heenkomen en dat lukt niet als je maar uit het raam blijft kijken.'

Dinie legde haar hand op de arm van Anouk. 'Maak je over mij alsjeblieft geen zorgen! Ik heb alleen nog een beetje tijd nodig. Het komt wel goed.'

'Ik weet dat je erg je best doet, maar ik zou het toch op prijs stellen, als je met me mee op vakantie gaat. We kunnen in zee zwemmen en een terrasje pakken. Er worden ook heel leuke excursies aangeboden.'

Dinie bleef steevast haar hoofd schudden, maar Anouk bemerkte toch een glimp van interesse bij haar op.

'Al zou ik mee willen, dan kan ik toch niet. Al mijn kleren zijn te groot en mijn haar is niet om aan te zien. Het is beter dat ik thuisblijf. Neem maar een van je vriendinnen mee.'

'Oh nee! Zo makkelijk kom je niet van me af! Deze week gaan we kleren voor je kopen en ga je naar de kapper. We gaan er een fijn dagje shoppen van maken.'

'Rustig aan, Anouk,' reageerde Dinie geschrokken door de vaart die Anouk erin bracht. 'Ik heb helemaal niet gezegd dat ik met je mee wil.'

Anouk lachte haar moeder schalks toe. 'O ja hoor, mam. Ik zie aan je dat je dat wel wil.'

Dinie haalde haar schouders op. Dit gaf Anouk nog meer hoop.

Anouk stond op en liep naar de keuken om koffie te halen. Zo kreeg haar moeder even de tijd om erover na te denken. Even later zette ze twee kopjes koffie op de tafel en pakte de koektrommel uit de kast. Geopend zette ze die tussen hen in.

Terwijl ze aan een koekje knabbelde zei Anouk: 'Over twee weken zitten we in Benidorm van een lekker stukje vis en een glas wijn te genieten.'

Haar hart klopte van blijdschap toen ze zag dat haar moeder zwichtte onder haar aandringen.

'Oké dan,' zuchtte Dinie vermoeid. 'Maar ik doe het voor jou en verwacht niet dat ik prettig gezelschap ben.'

'Het is voor mij al genoeg dat je meegaat mam en ik weet zeker dat je er van zal opknappen.'

Anouk was blij met haar behaalde succes. Al ging het nog niet helemaal van harte, maar als ze eenmaal daar waren, zou de zon en de zee haar hopelijk weer wat levenslust kunnen geven.

2

Al na de tweede vakantiedag merkte Anouk een verandering bij haar moeder op. Ze genoot zichtbaar van de zon als ze op een terrasje zaten en ze keek glimlachend naar de kleurrijke en uitgelaten vakantiegangers. Anouk voelde iedere keer haar maag een blijde omwenteling maken als ze die lach op het gezicht van haar moeder zag.

In de zee had haar moeder zich nog niet gewaagd, maar in het zwembad dat bij het appartementencomplex hoorde, had ze al menig rondje gezwommen. Haar moeder kwam voorzichtig weer tot leven.

De afgelopen twee weken had Anouk haar moeder van winkel naar winkel moeten slepen en haar als het ware in de stoel van de kapper moeten zetten, maar het resultaat was naar tevredenheid. Ze begon weer een beetje op de chique vrouw te lijken die ze naast haar vader was geweest.

Anouk lag te zonnen bij het zwembad toen haar moeder naar haar toekwam met twee cocktails. Ze ging overeind zitten en nam het glas van haar aan.

'Fijn hier, hè mam.'

'Ja, Anouk, achteraf ben ik blij dat je me hebt weten over te halen. De zon en de vrolijkheid om me heen doen me inderdaad goed.'

Dinie ging weer onder de parasol liggen en sloeg haar boek open. Af en toe keek ze met een glimlach naar de uitgelaten menigte in het zwembad.

Opgewekt zoog Anouk aan het rietje. Terwijl ze genoot van de zoete ananassmaak nam ze haar moeder ongemerkt op. Door het verdriet over het verlies van haar man was ze flink afgefallen. Van maat vierenzeventig was ze naar maat veertig gegaan en haar onderkin was ook verdwenen. Haar grijze haar was nu bedekt met een warme goudblonde tint. Ze had een donkerrood badpak aan met een diep uitgesneden rug dat mooi om haar afgeslankte figuur zat.

'Dinie legde haar boek op haar schoot. Wat kijk je naar me.'

'Ik vind het heel fijn om je zo opgewekt te zien,' verklaarde Anouk. 'En dat badpak staat je ook heel leuk.'

Dinie knikte en keek op haar beurt naar haar dochter.

'Nu we toch bezig zijn met complimentjes, wil ik zeggen dat die bikini jou ook heel leuk staat.'

'Hij zit ook heel fijn,' zei Anouk met een glimlach. Ze keek naar haar zwart-wit gestippelde bikini die ze verleden week had gekocht.

'Je moet je haar ook eens laten verven.'

Anouk keek haar moeder geamuseerd aan. Het was lang geleden dat ze zo'n opmerking had gemaakt.

'Waarom zou ik? Ik vind mijn lichtbruine kleur juist mooi.'

'Ja, maar met wat highlights wordt je haar een stuk spannender.'

'Die mam,' zei Anouk terwijl ze haar een tikje op haar hand gaf. 'De vakantie doet je echt goed.'

Dinie kreeg een dromerige blik in haar ogen. 'Het is net of je vader zich nu op een veilig plaatsje in mijn hart heeft genesteld.'

Anouk ging achterover liggen toen haar moeder haar boek weer opensloeg. Ze deed haar ogen dicht en liet de zon haar wangen kleuren. Ze werd door loomheid overvallen en dommelde in.

'Volgens mij lusten jullie dit wel.'

Anouk werd ruw uit haar comfortzone gehaald en ze deed een beetje geïrriteerd haar ogen open. Verbaasd keek ze

naar twee mannen die lachend voor haar stonden. Ze hielden beiden een cocktail in hun hand.

Haar moeder legde haar boek weer op haar schoot en keek hen vanonder haar wimpers verstoord aan.

'Dit is toch het goede drankje?'

De man die dat zei was van middelbare leeftijd. Hij had een mooi gespierd lijf en zijn lichtblauwe zwembroek zat strak om zijn billen. Zijn haar was lichtblond en achterover gekamd. Anouk vond hem zeer innemend. De man die naast hem stond was een stuk jonger, midden twintig schatte Anouk hem. Hij droeg een witte zwembroek en hij zag er nog goddelijker uit dan de oudere man. Zijn donkerblonde haar zat verward wat hem een jongensachtige uitstraling gaf.

'Pardon?' zei Dinie.

Anouk schoot in de lach. 'Mam, we hebben sjans.'

'Ach, schei toch uit!' Dinie pakte haar boek en begon weer te lezen.

Met haar hand boven haar ogen om zich tegen de zon te beschermen, keek Anouk geamuseerd naar de beide mannen. Twee bronzen beelden met achter hen een uitgelaten menigte die zich in het zwembad vermaakte.

'Het spijt me heren. Uw toenaderingspoging is mislukt.'

'Geen probleem,' zei de jonge adonis.

De beide mannen zetten de cocktails op het tafeltje dat tussen Dinie en Anouk stond. 'We proberen het nog wel een keer,' zei de oudere man.

Ze liepen weg. Dinie en Anouk keken elkaar aan. Anouk barstte in lachen uit. Dinie's lippen verbreedden zich tot een geamuseerd lachje.

'Hoe vind je dat nou?' zei Dinie vol ongeloof.

'Nou, ik vind het best wel een compliment. Ik zie er eigenlijk geen kwaad in om een praatje met ze te maken.'

'Alsjeblieft, Anouk. Doe me dit niet aan. Begin niet over flirten met mannen. Daar ben ik nog lang niet aan toe.'

'Ik bedoel er ook niets serieus mee. Ik begrijp heus wel dat je geen interesse in andere mannen hebt, maar gewoon, voor de grap. Een babbeltje maken betekent toch niets? Buiten dat we ons misschien uitstekend vermaken.'

Dinie schudde afkeurend haar hoofd. 'Daar heb ik totaal geen behoefte aan.' Haar ogen gingen naar het volle glas op het tafeltje naast haar. 'Maar het is wel aardig van ze dat ze ons dat drankje hebben gebracht,' klonk het ondeugend.

De ogen van Anouk lichtten blij op toen ze de droge humor, die altijd zo typerend voor haar moeder was geweest, weer herkende.

Terwijl Dinie haar boek weer oppakte, ging Anouk verder met zonnen. Maar ze kon het niet laten om af en toe door

de spleetjes van haar ogen naar de overkant van het zwembad te kijken. Die twee prachtige mannen keken geregeld hun kant op.

Ze hebben het goed van ons te pakken, dacht Anouk geamuseerd.

3

Er was een karaoke aan de gang. Anouk en Dinie zaten met een kan sangria aan een tafeltje ergens in het midden van het druk bezette terras. De zon had hen al een kleurtje gegeven en Anouk was helemaal klaar voor de avond. Ze had een lichtgeel jurkje aangetrokken dat door de hoge halssluiting en lage ruguitsnijding zowel uitdagend als ingetogen was. Dinie had zich minder uitgedost. De beige bermuda waarop ze een bruin met wit gestreept T- shirt droeg, was het hoogst haalbare voor haar kwetsbaar overwonnen verdriet.

Ze waren een beetje tipsy en ze vermaakten zich uitstekend. Om het gezang van de mensen lagen ze soms dubbel van het lachen.

'Waarom ga jij niet zingen, mam? Je hebt best wel een goede stem,' stelde Anouk met een guitig lachje voor.

'Zo gek krijg je me echt niet!'

De verontwaardigde blik die Dinie haar dochter toewierp, veranderde in interesse toen een warme mannenstem de klanken van: 'New York, New York' van Frank Sinatra inzette.

Ze stootten elkaar verrast aan toen het de oudere man was die hen 's middags een drankje had aangeboden. Hij zag er ontzettend sexy uit in zijn strakke jeans en een wit mouwloos T-shirt.

'Mijn vader kan mooi zingen, hè.'

Verbaasd keken ze op toen de jongere man aan hun tafeltje kwam zitten.

'Max Greete,' zei hij, terwijl hij hen een hand gaf. 'Mijn vader heet John.'

'Ik ben Anouk en dit is mijn moeder Dinie.'

Dinie keek hem misprijzend aan. 'Je bent behoorlijk brutaal jongeman. Ik kan me niet herinneren dat ik je aan onze tafel heb uitgenodigd.'

'Ach, we hebben vakantie. Een beetje gezelschap maakt het alleen maar leuker,' beantwoordde hij de snibbige opmerking van Dinie met een brede glimlach.

'Hij heeft gelijk, mam. Het kan toch geen kwaad om een praatje te maken?'

Anouk zag wel in dat ze haar moeder er geen plezier mee deed om het met die twee mannen aan te pappen, maar de

zwoele avond en de opgedane zonnestralen maakten haar zorgeloos.

Haar ogen werden steeds naar Max getrokken. Hij droeg net als zijn vader jeans en een mouwloos T-shirt. Alleen was die van hem lichtblauw. Ze vond hem ontzettend spannend.

De laatste lange uithaal van: 'New York, New York' klonk over het terras en iedereen stond op om uitbundig te applaudisseren. Anouk en Max deden enthousiast mee. Dinie bleef met een stug gezicht zitten.

Dit wordt niks, dacht Anouk. Haar moeder vond het echt niet leuk.

De vader van Max kwam lachend naar hen toe, maar zijn gezicht veranderde in teleurstelling door de kille houding van Dinie.

'Ik zie dat de sangria bijna op is. Ik ga nog een kan halen, zei hij met een onderzoekende blik op Dinie.'

Hij kwam terug met een blad waarop een halfvolle kan en vier gevulde glazen sangria stonden. Het blad werd op het tafeltje gezet en John pakte een stoel bij een andere tafel weg en kwam erbij zitten. Hij gaf ieder een glas en zei, terwijl hij de zijne omhoog hield: 'Op een fijne vakantie.'

'Ja, op een fijne vakantie,' stemde Anouk en Max in.

Dinie zei niets. Ze hief haar glas en zoog met duidelijke tegenzin aan het rietje.

'Vertel eens, waar komen jullie vandaan?' vroeg John.

'Amstelveen,' antwoordde Anouk. Ze begreep dat haar moeder niet van plan was om ook maar een woord aan de conversatie te verspillen. Ongeïnteresseerd nam ze slokjes van de sangria en keek overal heen, behalve naar de mannen aan haar tafeltje. Anouk had al besloten dat ze één glaasje met hen zou drinken en dan zou weggaan.

'We komen hier elk jaar,' zei Max.

'Voor ons is het de eerste keer,' sprak Anouk met dubbele tong.

Opeens had ze moeite om haar glas vast te houden. Snel zette ze het op het tafeltje neer. Toen haar moeder hartgrondig begon te gapen,' zei ze: 'Ik denk dat het bedtijd voor ons is.'

Ze stond op, maar viel meteen weer terug op haar stoel.

'Oeps,' giechelde ze. 'Ik heb denk ik een glaasje teveel op.' Door een waas zag ze dat haar moeder ook niet op kon staan.

'Hoe kan dat nou opeens,' lalde Dinie. 'Zonet voelde ik me nog goed.'

Ze lieten zich door John en Max overeind helpen omdat ze niet uit hun stoel konden komen. Dinie voelde schaamte

toen ze ondersteund moest worden door John. Anouk, die de slappe lach kreeg, hing tegen Max aan.

Hun benevelde brein registreerde vaag dat ze een auto werden ingeduwd.

Met moeite opende Anouk haar ogen. Haar mond was kurkdroog en ze had een barstende hoofdpijn. Ze lag op een bed in een onbekende kamer. Naast haar lag haar moeder. Ze was nog in diepe slaap.

Kreunend kwam Anouk overeind en keek verward in de rondte. Het vertrek had roze gebloemde gordijnen en een zalmkleurig gestreept behang. Ze schudde haar hoofd. Hoe kwam ze hier nou terecht?

Wankelend stapte ze het bed uit en liep naar een deur in het midden van een muur. De deur zat op slot. Ze trok en rammelde aan de deurkruk, maar ze kreeg er geen beweging in. Ze keek om zich heen en zag een paar meter verder een andere deur. Hoopvol liep ze ernaartoe. Even voelde ze opluchting toen die zonder probleem openging. Ze verkilde echter toen het een badkamer zonder ramen bleek te zijn. Zoekend liep ze weer de kamer in. Een lichtstreep kwam door de kieren van de gordijnen. Met een

ruk schoof ze die opzij. Een eentonige open vlakke lag voor haar. Hier en daar stond een verdorde struik in de bruine aarde. Met haar handen speurde ze de kozijnen af, maar er was niets waarmee ze het raam kon openen.

Ze hoorde beweging achter zich. Ze draaide zich om en zag haar moeder overeind komen.

'Waar zijn we in godsnaam?'

Annet liep naar haar moeder en ging naast haar zitten.

'Ik heb geen idee, mam.'

Langzaam kwamen er flarden van gisteravond bij hen naar boven. Ze grepen elkaars hand beet toen ze zich het glaasje sangria herinnerde dat John voor hen had gehaald.

'Ze hebben ons bedwelmd, mam. Wat willen die twee van ons?'

Dinie wees met haar hoofd naar een weekendtas. 'Wat zit daar in?'

Anouk ritste de tas open en haalde er een paar kledingstukken van haar en haar moeder uit. Met een verschrikte blik op haar moeder rende ze naar de deur en begon er als een razende op te bonken.

'Doe die deur open!' schreeuwde ze. 'Laat ons eruit!'

Ze sprong verschrikt naar achteren toen de deur openging en Max voor haar stond.

'Wat is dit? Waarom zijn we hier opgesloten!?' riep ze met overslaande stem.

Max deed de deur verder open en wees met zijn hoofd naar iets achter hem. 'Jullie kunnen in de kamer gaan zitten.'

Stapje voor stapje liepen ze de kamer in en lieten zich op een beige gestoffeerde bank zakken. Met hun handen ineengestrengeld keken ze naar de twee mannen tegenover hen. De charme was uit hen verdwenen en hun ogen, die hen gisteravond zo lachend hadden aangekeken, waren nu onheilspellend op hen gericht.

'Dit is wat jullie moeten doen,' begon John met kille stem. Zijn vinger ging richting Dinie. 'Jij brengt jongens en meisjes hiernaartoe. Je papt het met ze aan en lokt ze mee.' Hij bleef Dinie strak aankijken toen hij naar Anouk wees. 'En zij blijft hier als pand. Als jij niet doet wat we zeggen, zal je dochter het moeten bezuren.'

Dinie begon te hijgen van angst en woede. Ze legde haar twee handen op haar maag om de braakneigingen tegen te gaan. Met wild kloppend hart vroeg ze: 'Waarom moet ik hier kinderen naartoe brengen? Wat gaan jullie met ze doen?'

'Dat gaat je niets aan. Zorg er alleen maar voor dat ze hier komen.'

Anouk begon te huilen. 'Laat ons toch gaan,' snikte ze. 'Jullie hebben de verkeerde mensen uitgezocht. Mijn moeder kan nooit jongens of meisjes kwaad doen, daar is ze veel te lief voor.' Ze keek de beide mannen smekend aan. 'Alsjeblieft, laat ons gaan. Zoek mensen die er beter geschikt voor zijn.'

John begon sarcastisch te lachen. 'Iedereen is hier geschikt voor. Mensen doen alles om het leven van hun kind, zuster of wie dan ook te sparen.'

Dinie kon zich niet meer beheersen. 'Wat zijn jullie voor een stelletje schoften!' viel ze woedend uit. 'Hoe kunnen jullie zoiets van mij verlangen! Waarom doen jullie het zelf niet? Dat kunnen jullie beter dan ik. Ik ben ook in die valse charme van jullie getrapt!'

'Heel eenvoudig, Dinie,' verklaarde John. 'Zo blijven we buiten schot. Jij bent degene die het laatst met de verdwenen tieners is gezien.'

'Maar jullie zijn het laatst met ons gezien!' schreeuwde Dinie hem toe. Denk je soms dat niemand heeft opgemerkt dat jullie twee dronken vrouwen over een druk terras hebben weggevoerd? Denk je soms dat niemand ons gaat zoeken als we morgen niet terug zijn?'

John schudde zijn hoofd. 'Niet liegen, Dinie.' Hij pakte een map van een tafel en haalde hun tickets eruit. 'Je hebt

nog bijna een week de tijd om hier jongens en meiden naar toe te brengen. En je hoeft je over ons geen zorgen te maken. Wij zijn niet te pakken.'

'En jullie zullen ook niet gemist worden,' vulde Max John aan. Alles ligt nog in jullie appartement op een paar kledingstukken na. De schoonmaaksters zullen niet merken dat jullie er niet meer zijn.' Er kwam een sarcastisch lachje op zijn gezicht. 'En wij zijn de slechtste niet. We hebben toiletbenodigdheden voor jullie in de badkamer gezet. Het zal jullie aan niets ontbreken.'

'Wat zijn jullie een stelletje smerige varkens!' riep Dinie vol haat.

Te laat zag ze wat haar uitval had veroorzaakt. Anouk kreeg de vuist van John midden in haar gezicht.

Als een furie sprong ze overeind en klauwde haar nagels over zijn wangen. Een harde stoot in haar maag smeed haar kreunend terug op de bank.

John keek woedend op haar neer. 'Je hebt mijn gezicht opengekrabd, teringhoer!' Hij leek op een briesend paard toen hij uithaalde en Anouk nog een stoot in haar gezicht gaf.

'Stop! Stop!' gilde Dinie.

John draaide zich om en ging vloekend naar de badkamer om de schade aan zijn gezicht te bekijken.

Max trok de twee vrouwen, die elkaar krampachtig vasthielden, hardhandig uit elkaar. Hij greep Dinie bij haar keel en siste: 'Je zal luisteren, mens! Als je je dochter wil laten leven, zal je doen wat wij zeggen!' Hij liet haar met een gooi los en stevende naar de keuken.

'Het komt wel goed, Anouk,' fluisterde Dinie over haar toeren. 'Ik vind wel een manier om ons hier uit te redden.'

Anouk hief haar gezicht, waar de sporen van de vuistslagen van John zichtbaar werden, naar haar moeder op. 'Ik ben bang, mam. Ik ben bang dat we hier niet levend uitkomen. We weten hoe ze er uitzien. Ze zullen ons nooit laten gaan.'

'Voor die tijd zijn we weg, dat beloof ik je, lieverd.'

Dinie probeerde daarmee Anouk gerust te stellen, maar zelf geloofde ze ook niet dat ze aan het eind van de week hun tickets terug kregen. Zo ging dat nou eenmaal niet bij dit soort hardvochtige criminelen. Ze moest jonge mensen voor hen hiernaartoe lokken en dat kon maar een ding betekenen: Die werden ontvoerd voor criminele doeleinden. En Anouk en zij zouden gedood worden, of ze nou wel of niet aan hun eisen voldeed.

John kwam de kamer in en zette bekers koffie en een blik met koekjes op een kleine witte salontafel.

Dinie keek star naar de grond. Ieder moment verwachtte ze een represaille, maar tot haar opluchting sprak hij hen kalm toe.

'Ik stel voor dat we ons als volwassen mensen gedragen. Het is helemaal niet nodig om elkaar pijn te doen. En jullie verliezen het toch. Wij zijn sterker en we slaan veel harder, dus als jullie verstandig zijn, gehoorzamen jullie.'

Dinie voelde een lichte genoegdoening, toen ze John zijn gehavende gezicht zag. Ze had hem flink te grazen genomen. Aan beide wangen liepen vier rode striemen. Maar hoe graag ze het ook wilde, ze durfde haar agressie niet meer op hen los te laten. Er was niet tegen te vechten. Voor elk verzet zou Anouk moeten boeten.

5

Dinie begon de volgende dag met haar afschuwelijke missie. Eerst reed ze met John in een busje naar Benidorm om de weg te leren kennen. Later moest ze zelf rijden, vertelde hij haar.

Het grootste gedeelte van de rit bestond uit zandwegen die door open vlaktes liepen. Niet één dorpje kwamen ze tegen. Ze passeerden alleen dorre bomen en struiken. In die negorij lag de villa eenzaam en verlaten. Als er toch iemand voorbijkwam, zouden ze er hooguit een nieuwsgierige blik op werpen. Niemand zou op het idee komen dat zich achter de witte muren met de rode bougainvillea iets vreselijks afspeelde.

Tijdens de rit naar Benidorm en terug, kreeg ze meer contact met John. Hij praatte met haar alsof hij nog nooit een hand tegen een vrouw had opgelicht. Hij veranderde weer in de innemende man die zo mooi kon zingen.

Dinie durfde het aan om hem op een eventueel probleem te wijzen. Voorzichtig zei ze: 'Ik zal heel erg mijn best doen om iemand mee te krijgen, John. Dat beloof ik je met mijn hand op het hart, maar heb er alsjeblieft begrip voor als me dat niet meteen lukt. Het is overbodig om Anouk te slaan als ik dat niet voor elkaar krijg.'

'We weten dat er tieners zijn die geen snars van je verhaaltje geloven, of gewoon geen zin hebben om met je mee te gaan. Als dat echt zo is, hebben we er begrip voor, maar als je ons belazert, hoef ik je niet te vertellen wat er dan met je dochter gebeurt.'

'Nee John, dat weet ik nu wel.'

Terwijl Dinie gedwee naast John zat, dacht ze aan Benidorm waar zij en Anouk gisteravond dronken van een terras werden weggevoerd. Ze hoopte dat iemand haar zou herkennen en haar zou gaan vragen hoe het met haar ging. Dan zou ze als antwoord geven: 'De man bij die grijze bus houdt ons gevangen. Stuur de politie achter hem aan.' Dan zou ze zich verschrikt naar John toekeren om hem te laten merken dat ze er niks aan kon doen dat iemand haar had herkend. Maar haar mooie plannetje viel in duigen toen hij naar de andere kant van het eiland reed.

6

Het was vijf uur in de middag toen Dinie in een zwarte jeep de grijze bus van John volgde. Ze stopten op een parkeerplaats van een vakantiecomplex.

John had een ware metamorfose ondergaan. Van een meestersversierder, was hij veranderd in een doorsneeman. Met een blauwe bermuda, gebloemd overhemd en een donkerblauwe pet, dook hij onder in het straatbeeld van de toeristen.

Dinie parkeerde de jeep naast zijn busje. Hij vroeg haar in de auto te blijven wachten en liep naar een groot terras dat een tiental meters van de parkeerplaats verwijderd lag. Zoekend keek hij over de uitspanning.

Haar maag verkrampde, toen hij met zijn hoofd naar twee meisjes wees. Ze zaten met hun gezicht naar de zon gekeerd om de laatste stralen van de dag nog mee te pikken. Op het tafeltje stonden twee halfvolle glazen bier. Dinie schatte hen rond de achttien jaar. Ze had geweten dat het

afschuwelijk was wat ze moest doen, maar nu ze haar slachtoffers in levende lijve zag, besepte ze pas echt hoe wreed haar opdracht was. Ze zou hen willen toeschreeuwen om weg te rennen, maar dat kon niet. De gevolgen zouden voor haar dochter rampzalig zijn. Ze kon niemand om hulp vragen. Als ze dat deed, hoefde John maar naar de villa te bellen om Anouk voor altijd uit haar leven te laten verdwijnen. John hadden ze dan wel te pakken gekregen, maar Anouk zou ze nooit meer zien.

John kwam teruggelopen en wees nogmaals naar de twee meisjes. 'Zorg dat die meiden in de villa komen.'

Hij liep van haar weg en ging in zijn busje zitten.

Dinie voelde zijn ogen in haar rug, toen ze naar het terras liep en aan een tafeltje naast de twee vriendinnen ging zitten.

De ober kwam en ze bestelde een water.

Terwijl ze er kleine slokjes van nam, gingen haar ogen over het doel van haar opdracht. Ze waren bijna even groot en zagen er sportief uit. Ze droegen jeans en een wit T-shirt met opdruk. De een had kortgeknipt rood haar, bij de ander viel het blonde haar tot op haar schouders. Over de leuning van de stoel van het blonde meisje hing een spijkerjackje en het meisje met het rode haar had er een wit jasje over hangen. Op de grond stonden twee rugtassen.

Waarschijnlijk hadden ze genoeg van de zon, want ze hadden zich naar elkaar toegedraaid en waren in een levendig gesprek gewikkeld. Ze dronken hun glas leeg en riepen de kelner om nog twee glazen te brengen.

Dinie wachtte tot de kelner vertrokken was en liep toen naar hen toe, zette haar handen op hun tafeltje en boog zich iets naar voren.

'Zouden jullie mij misschien willen helpen?'

De meisjes keken haar onzeker aan.

'Sorry,' zei Dinie. 'Ik ben Saskia van Ommen en ik woon hier een halfuurtje vandaan in het binnenland. Mijn dochter is terminaal ziek.' De tranen liepen spontaan over haar wangen toen ze vervolgde: 'Silvia heeft nog maar een paar maanden te leven. Ze is net zo oud als jullie.'

Dinie pakte een papieren zakdoekje uit haar tas en veegde haar wangen droog. 'Ze heeft leukemie.'

'Wat erg!'

Wie van de meisjes dat zei was Dinie ontgaan. Ze durfde hen niet aan te kijken. De leugen die spontaan bij haar was opgekomen, moest in haar ogen te zien zijn.

Het meisje met het korte rode haar schoof een stoel naar achteren en vroeg haar te gaan zitten.

'Ik vind het heel erg voor u en uw dochter mevrouw, maar ik zou niet weten hoe we u kunnen helpen,' zei de blondine.